

ся видѣ като че потънѣ въ звѣзды. — Маргарито ! повибахъ и прострѣхъ рѣцѣ къмъ сѣнкѣтъ. — И чухъ тѣничкѣ гласецъ и името ми едвамъ произнасяно, и повече нищо не чухъ..... осѣтихъ само устнытъ ѣ на устнытъ си, и душата ми сякашъ че възлѣзе на небеса !

.
Дадохъ на Еленкѣ половинѣтъ отъ имотѣтъ си. Маргарита ми станѣ съпруга. Свършвамъ за всякога дневникѣтъ си, защото нѣма вече що да пишѣ. Добро е да казва нѣкои за чловѣцытъ това, което е речено и за народытъ; *“Блазѣ на оныѣ които нѣматъ исторія !”*

КРАЙ.